

Vapen och rustningar:

De vapen som används är de som brukar förknippas med klassisk fantasy eller medeltid. Enhandsvapen, tvåhandsvapen, spjut, pilbågar och armborst. Rustningar varierar, alltifrån olika sorters läder via ringbrynjor till metallplåtar.

Genomgående är rustningar det som utskiljer soldater från ”folk med vapen” och rustningar ger mer skydd än vad de kanske skulle gjort i verkligheten. En mindre grupp soldater med ringbrynja kan stå emot en stor hord beväpnade med enhandsvapen under en lång tid, förutsatt att de har fienden framför sig.

Våld är mindre dödligt i den här världen än i vår värld och det är möjligt att överleva sådant som garanterat skulle döda en verklig människa. Däremot så sätts folk ur stridbart skick minst lika lätt som i verkligheten. Detta leder till att andelen krigsfångar och flyende är relativt högt.

Taktik:

Att bli träffad bakifrån är väldigt besvärligt och rustningar skyddar dåligt mot det. Därför handlar en stor del av taktiken om att undvika att få fienden bakom sig. Sköldmuren är den helt dominerande taktiken på slagfältet.

Befästningar:

Befästningar består av skärmmurar, torn och befästa byggnader. Befästa byggnader är ganska ovanligt och torn är ofta byggda av plank. Skärmmurarna byggs av en jordvall med en palissad på toppen. Det rör sig således om väldigt enkla konstruktioner även i rika städer. Å andra sidan är inte belägringstekniken så långt framskriden heller. Kastmaskiner och liknande har ganska kort räckvidd och används inte för att slå ner murar. Murbräckor finns men är inte mer avancerade än stockar som manövreras för hand. Det är inte ovanligt att en angripare konstruerar flyttbara skydd, som stora sköldar som man bär fram mot muren.

Längre belägringar uppstår nästan bara om angriparen inte är många fler än försvararen. Är angriparen överlägsen till antal brukar rena stormningar, kanske efter några dagars förberedelser, vara framgångsrika.

Kavalleri:

Hästar används inte så mycket i den här världen och man undviker att använda dem i strid. Hästarnas militära funktion inskränker sig till att transportera budbärare eller spejare eller soldater fram till striden. Hamnar man i strid så försöker man så fort som möjligt komma av hästen så att man står på fasta marken.

Härmönstring:

När Monarken behöver samla sin arme kallas till härmönstring. Det finns begränsade härmönstringar och fulla. Om det är full härmönstring går kallelse ut till Monarkens alla vasaller. Dessa kallar i sin tur alla sina vasaller och så vidare. Kallelsen brukar specificera samlingsplats och tid.

Egentligen borde Monarken kunna se exakt hur stor arme en härmönstring kommer att ge eftersom detta specificeras i vasall-avtalet, men i verkligheten kan antalet variera rejält. Om det är krig och en härmönstring redan hållits, kanske förra året, så kan inte alla vasaller ha alla soldater som de

skall. Annars kan det vara missväxt eller att vägarna är ofarbara. Någon vasall kanske redan har fienden på sitt område.

Förutom sådana giltiga skäl kan ofta vasaller avstå från att sluta upp. Monarkens personliga egenskaper spelar stor roll, liksom dennes möjlighet att utdela repressalier. Om det rör sig om en invasion av något land långt borta kan det hämma uppslutningen, medan utsikt till plundring eller försvar mot en invasion kan göra att uppslutningen blir större än väntat.

När styrkorna är samlade avtågar de mot fienden. Om avsikten är att invadera ett annat land så kan soldaterna bli borta i många år. Någon gång under en sådan lång kampanj övergår soldaterna till att bli Monarkens personliga soldater och vasallerna förväntas göra sig redo att ställa upp andra i händelse av ny härmönstring. Här är det oklart exakt vad som gäller, eller ens ungefär. Allt handlar om hur mycket makt Monarken har och en massa sådana faktorer. Det finns prejudikat att hänvisa till, eller snarare ”tradition och sedvänja” och ytterst handlar allt om vad som man kommer överens om.

Olika sorters soldater:

Hirdsoldater:

En person som är greve färdas runt med en hird, ett väpnat följe, som fungerar som livvakt. En typisk hird för en familj som arrenderar ett område direkt under kungen är på mer än hundra soldater. Dessa är dyrt utrustade, välövade och högt avlönade. Däremot kan stridserfarenheten ofta vara lite bristfällig eftersom soldaterna sällan hamnar i strid eftersom de skall hålla sig nära sin husbonde. Det är här man återfinner soldater helt klädda i plåt, de är mindre vanliga i andra sammanhang. Ofta kan hirdens medlemmar också fungera som rådgivare åt sin husbonde och det är inte ovanligt att många beslut tas i ganska demokratisk ordning, där husbondens röst är en bland andra.

En baron arrenderar sin mark från en greve och har ofta också en hird. Denna består ofta av runt tjugofem soldater. Förutom att soldaterna är färre är de som de andra hirdsoldaterna vad gäller utrustning och övning, fast dessa kan ofta ha mer stridserfarenhet eftersom en baron oftare deltar i strider personligen.

Det är inte omöjligt för en adlig att ha en liten hird även om man inte arrenderar mark. Man kanske försörjer sig på något tillräckligt inbringande för att kunna hyra ett par stycken livvakter. Detta är ganska ovanligt.

Monarken har också en hird som skyddar själva personen. Den består av drygt 200 soldater, vilket inte är oerhört många, siffran matchas av vissa rika grevar. Det är också värt att notera att Monarkens soldater är dyrt utrustade förstås, men att det finns grevar vars soldater är minst lika praktfulla.

Hirdsoldat är ett statusbegrepp, det är något fint att vara och något som många soldater strävar efter att bli. De flesta hirder bär vapenrockar eller liknande i sin husbondes färger, men det är inte självklart alltid så, och en uppställd hird kan vara en mycket brokig skara med olika vapen och färger. Någon i hirden kallas märkesman och bär husbondens fana och detta är en stor ära. Det finns ofta också någon som fungerar som härold. Generellt har många av soldaterna i hirden uppgifter parallellt med själva soldatandet.

Monarkens privata arme:

Förutom hirden har monarken soldater som sköter sådant som att vakta städernas portar, samla in arrendeavgifter, vakta militärt viktiga positioner och så vidare. De fungerar som säkerhetspolis och gränskontroll och inte minst ser de till så att vasallerna gör som de skall, de ger lite tyngd åt Monarkens ord. Kvalitén på dessa soldater varierar oerhört. Ofta har de någon tråkig evighetsuppgift i fredstid, de är dåligt betalda och de fördriver ofta tiden med fylleri, horeri och slagsmål. Många är mutbara och oengagerade, i sämsta är de närmast att beskriva som rena rövarband.

Svärdstagare:

Den som är vasall till en baron kallas ofta svärdstagare, eftersom det, på denna nivå, är ganska vanligt att vasallen själv är en av de soldater som vasall-avtalet beskriver. Typiskt skall en svärdstagare ställa upp mellan fem och tio soldater och en av dessa är vasallen själv, ofta som förbandets ledare.

Bondesoldater:

Den som är vasall till en svärdstagare är ofta bara en vanlig bonde, men vissa har med i sitt vasallskap att de skall ställa upp som soldater. Det är dessa soldater som utgör den stora massan i armén. I vanliga fall så är de bönder som sköter sin gård, men kallas de till härmönstring så får de samla ihop sin utrustning och ge sig iväg. De är ofta ganska dåligt övade eftersom övningar görs när det finns tid över. Behöver de ge sig ut i krig så stipulerar vasall-avtalet extra ersättning så att de kan försörja sig långt från sin hemgård.

Legosoldater:

Bland dem som inte hittar ett vasallskap finns fortfarande många möjligheter till försörjning, mot lön. En försörjning är förstås som legosoldat. Dessa finns i alla nivåer, i Monarkens generalstab är de flesta legosoldater (i alla fall tekniskt sett), alla hirdsoldater är legosoldater, man hyr ofta in professionella soldater för att förstärka sina led och längst ner så kan ibland bonddrängarna få en liten dusör om de ställer upp som ordningsvakter eller i ett uppbåd.